

Bundfiskeri

Bundfiskeri er uden tvivl den mest populære karpefiskemetode, og langt de fleste avancerede takler og rigs er gennem tiden blevet udviklet med netop dette fiskeri for øje. Det er naturligvis ikke ensbetydende med, at man ikke kan overføre eller kombinere mange af de i det følgende beskrevne takler og teknikker til f.eks. flåd eller dappfiskeri - tværtimod.

Dobbeltindikator-systemer

Selv om fiskeri med f.eks. flåd kan være uhyre effektivt, har det dog sine naturlige begrænsninger. Når man i timevis har stirret intenst på toppen og efterhånden er blevet totalt kulret og ukoncentreret, er det eneste rigtige at kombinere den visuelle bidmelder med en elektronisk bidalarm, der giver lyd fra sig ved den mindste bevægelse af linen. Denne kombination af to slags bidmeldere kaldes populært et „dobbeltindikatorsystem“. Systemet består af en elektro-

nisk bidmelder, der fungerer som frontstangholder samt en eller anden form for visuel bidmelder eller „bagindikator“ imellem den elektroniske bidmelder og hjulet. Hvis, og når, man falder i søvn, vækkes man af „buzzeren`s“ bippen, hvorefter man kan iagttage den videre udvikling af hugget på den visuelle del af dobbeltindikator systemet.

Elektroniske bidmeldere

Jeg har igennem årene prøvet et væld af bidmeldere, bl.a. Optonics, FBI, Delkim og Fox Microns. De eneste jeg ikke har haft negative erfaringer med er Delkim og Fox modellerne. Delkim er 100% pålidelige under næsten alle forhold. Bidmelderne har trinløs indstilling af følsomhed, volumen og frekvens samt „lysdelay“, så man ved et enkelt bip kan nå at se, hvilken stang aktiviteten kom fra.

Udover dette har den 2 overordnende følsomme *Micron DXR i aktion under bådfiskeri på Gentoft Sø.*

heds-indstillinger. Som ekstraudstyr kan man desuden få en „Sounderbox“, så man kan få lyden forstærket op, når man i læ for en hylende storm ligger solidt begravet i soveposen. Sounderboksene fås både trådløse eller med ledninger og er en god investering, hvis man hører til typen, der sover tungt, eller af praktiske årsager bliver nødt til at placere sin bivy langt fra stængerne.

Et af de seneste skud på stammen inden for følsom hugregistrering er en funktion, der er specielt konstrueret til at registrere vibrationer i selve bidmelderen, uden at linen bevæger sig. Under fiskeri efter ekstremt sky eller sløve fisk, der blot smager forsigtigt på agnen, inden den uden at røre sig, spytter den ud, vil denne funktion gøre hugindikationen en smule lettere. „Vibrator sensing“ funktionen blev introduceret af „Fox“ på modellerne DX og DXR og kan helt klart anbefales til disse ekstreme situationer. De sidste 2 år har jeg brugt Fox's Micron DXR, der i skrivende stund nok må betegnes som en af de bedste og mest pålidelige bidmeldere på markedet. Udover at have radiosender til den trådløse sounderboks indbygget i selve bidmelderen har den desuden en trinløs volumen og frekvens kontrol samt både linebevægelses- og vibrationsindikation med separatesensitivitets indstillingsknapper. De nyeste modeller har endvidere speciel lys og lydindikation for drop back hug, hvilket kan være en stor fordel, når man skal time modhugget. Når det regner i tove, er Microns ifølge mine (og mange andres) erfaring noget mere pålidelige end f.eks. Delkim, der er knapt så vandtæt konstrueret.

Under praktisk fiskeri er der altid en grænse for, hvor følsomt det kan svare sig at indstille bidmelderen. Er der blot en lille smule blæst, overfladedrift eller understrøm, risikerer man for mange falske nap, som gør, at man efterhånden mister opmærksomheden på det første bip. Indstil sensitiviteten, så den er så følsom som muligt, samtidig med at du ikke får falske nap. Begynder man at ignorere „enkelt-bip“, kan det være fatalt, når det for alvor gælder. Når først fisken hugger, er det om at være opmærksom fra første øjeblik og følge huggets udvikling, så man kan give modhug i rette tid. Hvornår rette tid er, afhænger af mange ting, bl.a. af taklets konstruktion, krogstørrelse, hårets længde samt hvor sky eller aktivt/tillidsfuldt foragerende

fiskene er. Da buzzeren er af altafgørende betydning for, at man uanset forholdene opdager den mindste aktivitet ved taklet i rette tid - er det bedste råd at investere i en 100% pålidelig bidmelder. Hellere bruge et par hundrede kroner ekstra end at risikere at miste fisk, fordi hugget ikke blev indikeret i tide eller på den rigtige måde.

Bagindikatorer - den visuelle del af dobbeltindikator-systemet

Bidmelderen bag buzzeren fungerer dels som visuel indikator - dels som „frigang og/eller træk på linen“, der gør, at linen, uanset huggets art, bevæger sig igennem buzzeren og aktiverer det elektroniske kredsløb. En bidmelder, der sikrer dette optimalt, er derfor af afgørende betydning for, at den elektroniske bidmelder registrerer hugget i første omgang. Som „bagindikator“ bruges typisk tips, swingers, bobbins eller monkeys, som du kan læse om på de følgende sider:

Butt-mounted swingtip er i al sin enkelthed en swingtip, der, via et gevind på den nederste del af klingen, er monteret til stangen. Fantastisk følsom bagindikator til bl.a. fiskeri efter suder, brasen og karusse. Problemet er, at den besværliggør kastet og er meget ustabil i selv den mindste vind. Fisker man længere ude eller på vindeksponerede pladser, er den derfor ikke anbefalelsesværdig.

Bobbins er i al sin enkelthed en indikator, der hænger direkte monteret på linen. I sin oprindelige form bestod den typisk af et stykke sølvpapir eller en lille kork/plastdums, der monteredes via en eller anden form for „clip“ eller ring. Tro det eller ej, ved opportunistisk- eller dappefiskeri i godt vejr og på kortdistancen, er en ultra let bobbin af denne type en perfekt indikator! Let at montere/placere og samtidig mulig at bruge uden banksticks eller rodPods. Til denne form for fiskeri foretrækker jeg en UL-bobbin, der er fastgjort imellem de to nederste øjer. For at systemet virker, er det vigtigt, at ens bobbin er så stor, at den ikke sætter sig fast i øjet under fighten. En god hjemmelavet UL-bobbin kan f.eks. være et lille stykke af en „kompendium plast-ryg“. I kraftig vind kan denne bobbin type let gøres vindstabil ved at lade den glide på en

„needle“ præcis som en „monkey-climber“ (se nedenfor). Begrænsningen i letvægtsbobbins ligger dog i, at de er for ustabile i vind samt kan være for lette til at sikre en ordentlig drop-back indikation, hvor det er påkrævet. Bruges en stangholder, er det ofte en fordel at anvende „clips-typen“, der ved hjælp af en snor til frontstangholderen frigøres fra linen i modhugget uden at flyve til himmels. Disse bobbin-typer kaldes ofte „Danglers“ eller „Hangers“ og har den fordel, at „clipsen“ kan justeres ved hjælp af en micrometer skrue, så den frigøres fra linen på det rette tidspunkt. De fleste har desuden udskiftelige vægte, der passer til alle situationer inklusiv „drop back indikation“. Topkvalitets danglers med monteringsmulighed for betalights laves af flere firmaer, hvor Nash, Fox og Solar er blandt de bedste.

Monkey-climbers blev oprindeligt konstrueret for at skabe en indikator, der ikke bevægede sig for meget i vinden. Princippet er, at „monkey-en“ glider på en „needle“, som forhindrer den i at svinge i vinden og give falske nap. Når stangen løftes i modhugget, glider linen fri, og monkeyen bliver på needle, fordi dens top er bredere end bundhullet i monkeyen.

Der har igennem årene været en del monkeys på markedet. Selv har jeg haft gode erfaringer med Gardeners Supermonkey samt Trick- eller Grease Monkeys. Fordelen ved førstnævnte er, at der er hul til montering af betalight ved natfiskeri mens sidstnævnte kan monteres med bundstykker af forskellig tyngde for at kompensere for drift eller give bedre drop-back indikation. Monkey-climbers har været en utrolig populær bagindikator i mange år, men må efter fremkomsten af swingers, springswingers og tension arms se sig kraftigt distanceret i popularitet - især til fiskeri med boltrigs.

Swingers er i princippet en justerbar „swingtip“ monteret på buzzerbaren under de elektroniske bidmeldere. Hængslingen gør, at swingeren kun kan bevæge sig i det lodrette plan, hvorved den bliver 100% vindstabil.

Fordelen ved indikatortypen er desuden, at trækket på linen kan justeres trinløst ved hjælp af en forskydelig vægt. På denne måde kan man opnå optimal indikation, hvad enten man fisker „Confidence-rigs“ på kortdistancen eller ønsker en god drop-back indikation, f.eks ved fiskeri med semi-fikserede bolt-rigs eller på langdi-

stancen. Linen monteres typisk i en „clips“ med micrometerskrue justering, præcis som beskrevet i forbindelse med hangers. Denne bidmelder virker fuldstændig upåklageligt under de fleste forhold. De fleste swingers har skydevægte på 1-2 oz, hvilket normalt er rigeligt til fiskeri op til 90-100 meter fra land. Fiskes der på ultra langdistancen, er de fleste swingers dog efter min mening utilstrækkelige til at sikre den perfekte drop-back indikation. Til dette formål foretrækker jeg enten „tension-arms“ eller „Wasp-indikatorer“, der typisk giver et bedre og tungere træk på linen.

„Tension arms“ er i princippet en quiver-tip, der, fastlåst i en vinkel under buzzeren, spændes kraftigt, når den monteres på linen. Indikatorhovedet monteres på linen med skruejusteret clips, præcis som de fleste andre bag-indikatorer. Uanset hvilken slags indikatorhoveder man måtte benytte, er det iøvrigt en god idé at montere betalights i dem, så man lettere ser bevægelse i indikatoren om natten. Tension arms er konstrueret med drop-back/bolt-rigs for øje og er ifølge sagens natur totalt uegnede til de fleste former for „Confidence-rigs“, der kræver en „nul-modstands“ bagindikator.

Som konsekvens heraf har bl.a. Fox konstrueret et universalbidmelder-sæt, der hedder „Swingspringers“, som både kan bruges som swingers og tension arms. Umiddelbart virker det måske omstændeligt at skifte fra swinger til quiver, men i praksis er det let og hurtigt overstået. Systemet fungerer fint og kan klart anbefales til all-round brug. Skulle man nævne en bagdel ved disse kombibidmeldere, kunne det være, at de selv i den følsommeste indstilling ikke giver reel „nul-modstand“, der kan måle sig med traditionelle swingers eller Wasps. Dette skyldes, at vægten ikke kan skydes „bag“ hængslingen og dermed kompensere for selve vægten af swingerarmen, indikatorhoved og skydevægt.

Wasp-bidmelderne fra Kevin Nash er nok noget nær det ultimative, når det drejer sig om universalbidmeldere, der kan klare alle indikations-ekstremer uden udskiftning af løsdeler. Maksimalt spændt i „drop-back mode“ kan den levere et træk på helt op til 10 oz, hvilket siger ikke så lidt om dens evner som langdistance drop-back indikator. Bidmelderen virker ved hjælp af en fjeder, der enten løsnes eller strammes for at op-

Den sidste justering.....

nå det ønskede træk i linen. Wasp'en har tre grundindstillinger - drop-back, margin og neutral. I drop-back indstillingen strammes fjederen, til der er det ønskede træk i linen. Bidmelderen klikker i takt med, at den spændes, og det er en god idé at huske, hvor mange klik der skal til for den optimale indstilling. Kommer man til at stramme for meget op, skal bidmelderen nemlig sættes i „neutral“, før man kan indstille den påny. Tilsvarende gælder det for „margin“ indstillingen. I „neutral“ er der intet træk på fjederen, og indstillingen er, som navnet så pædagogisk antyder, neutral, hvilket dog ikke betyder nul-modstand. Marginindstillingen bruges, når der kræves minimal modstand, f.eks. i forbindelse med nærdistancefiskeri, løslin eller „Confidence-rigs“. I denne grundindstilling spændes fjederen den modsatte vej, hvorved der kompenseres for wasp-armen og indikatorhovedets vægt, resulterende i nul-modstand og maksimal følsomhed.

Justering af dobbelt-indikatorsystemet, efter taklet er kastet ud, kan ske på flere måder. Når man fisker over blød bund eller tæt på/i vandplanter, er det vigtigt ikke at komme til at trække for meget i linen, så taklet begravnes eller filtreres ind i blade og smågrene. Dette gøres lettest ved først at stramme linen let, koble baitrunneren til og lægge stangen i stangholderen. Herefter trækkes lidt line ud fra baitrunneren, og bagindikatoren monteres på linen. Kræver fiskemetoden både mulighed for run- og drop-back indikation, skal man huske, at bidmelderen både skal kunne bevæge sig op og ned. Normalt foretrækker jeg, at hjulet er drejet, så lineføreren vender op imod klingens, da det giver større mulighed for opadgående frigang i bagindikatoren, når stængerne er lavt placeret. Fisk altid med både bakspærren og baitrunner slået til. Er bakspærren åben, risikerer man overløb på spolen ved et kraftigt hug. Har man brug for at stramme op på linen for at få bidmelderen i rette position, gøres det ved at dreje den modsatte vej på spolen med hånden. Pointen ved al

justering er, at man aldrig trækker i hovedlinen ud til taklet. Når selve buzzeren justeres, hiver man i linen foran bidmelderen, hvorved man også checker, at indikatoren er belastet korrekt.

Stangopstillinger

Når man undtager regulært dappefiskeri og forskellige former for opportunistisk fiskeri, vil det næsten altid kunne svare sig at bruge stangholdere af en eller anden art.

Selv ved ganske almindeligt flådfiskeri kan det være temmelig anstrengende at sidde og holde forkrampet på stangen i timevis, hvis der alligevel ikke er nogen aktivitet. Til flådfiskeri eller simpelt bundmede med en stang er alt, hvad man behøver, 1-2 jordspyd (bank-sticks) samt to stangholdere, som stangen kan hvile i.

Banksticks eller „jordspyd“ fås i et hav af udgaver, materialer og konstruktioner, der varierer kraftigt i kvalitet. De billigste banksticks er typisk lavet af aluminium. Ulempen ved denne type er, at de bøjer eller brækker let, hvis man prøver at tvinge dem ned i hård jord eller mellem sten. Fisker man normalt steder, hvor jorden er medium blød, kan man dog snildt klare sig med alu-sticks, der desuden har den fordel, at de vejer minimalt i oppakningen. Stål eller titan sticks er dyrere, men mere solide, og er derfor gode til hård jord, eller hvis man forventer, at de skal holde i årevis. Uanset om man vælger det ene eller andet materiale, er det smart at investere i teleskopiske modeller, så man lettere kan variere sine opstillinger til situationen. Er jorden ultra hård, kan man også anskaffe sig en „Tridapta“, der er en metaldims med 3 bankstickgevind og et buzzerbar gevind i toppen, så jordspyddene står som et fotostativ oven på jorden - i praksis en lille letvægts rod-pod. Fisker man med flere stænger, er det en god idé at investere i „buzzer-bars“ til at montere sine frontstangholdere/buzzers og bagstangholdere på. Disse fås også i både faste og teleskopiske udgaver med 2-4 monteringsgevind. Ønsker man en ultra stabil bankstickopsætning, f.eks. ved bolt-rig, snag- eller langdistancefiskeri, er et par „Dual buzzer-bars“ med 2 jordspydsgvind en suveræn ting at have.

Jeg kommer ofte ud for pladser, hvor hverken pods eller banksticks er det mest optimale. I disse tilfælde klarer man sig ofte lettest ud af situ-

ationen med banksticks. Er der f.eks. ekstremt sumpet det eneste sted, hvor stængerne kan placeres, er den bedste løsning ofte at tilskære en lang kæp og bore den solidt ned i mudderet, hvorefter bankstick og buzzerbar bindes til denne. Det letteste er efter min mening at bruge en "cykel-elastik" med kroge i begge ender.

Jeg har længe gået og tænkt på at få lavet et foto/bankstick hun-adapter gevind og nævnte det en dag for min fiskekammerat Claus Qvist, der arbejder i metalbranchen. Næste gang jeg mødte ham, havde han fået fremstillet et perfekt adaptergevind til os hver drejet i aluminium. Med dette gevind kan jeg nu montere mine buzzerbars på et fotostativ, hvilket giver perfekte muligheder for en solid "raketopstilling" på selv de mest aparte pladser. Adaptergevindet kan desuden også bruges på "foto-clamps" og på denne måde "skruetvingemonteres" på grene, rækværk, bådtofter og lignende, hvilket giver mulighed for at fiske de "vildeste" pladser. Fisker man på ekstremt hård jord eller klipper, er den bedste løsning uden tvivl et stangholderstativ, populært kaldet en "rod-pod". Langt de fleste karpefiskere bruger rod-pods til deres stangopstilling - de fleste uden at gøre sig andre overvejelser end, at det ser smartest ud.... Man hører tit folk sige, at diverse rod-pods kan slås op under alle tænkelige forhold. Faktum er noget andet. Hvis man konsekvent vælger plads efter, hvor fiskene er, og ikke hvor en rod-pod og bivy vil kunne stå bedst placeret, vil man komme ud for en masse tilfælde, hvor det bedre ville have kunne svaret sig med banksticks eller andre alternative opstillinger. Er der f.eks. høje græstuer, mange grene, stejle skrænter eller lignende, er banksticks ofte langt lettere at placere stabilt og optimalt i forhold til modhug, vinklen til taklet samt en strategisk rigtig placering, når man lægger det første pres på fisken.

Fisker jeg steder, hvor rod-pods er det bedste, d.v.s. typisk på ekstremt hårdt underlag, foretrækker jeg en ordentlig solid model, der holder til en masse tæsk og står fuldstændigt stabilt. Jeg har i en del år brugt Fox's Euro-Pod med "extension kit", der har virket upåklageligt. Denne pod udemærker sig ved bl.a. stor styrke og stabilitet, kombineret med lav vægt samt teleskopiske-låsemekanismer, der virker perfekt og er lette at betjene selv med kolde fingre. Som de fleste andre "traditionelle pods" har den dog

den ulempe, at benene er så korte, at pod'en bliver svær at placere i kraftigt bumpet terræn eller på andre "ekstreme" pladser. Vil man have sig en pod til ekstreme pladser, er modeller som "SAS Transformer Pod" eller lignende nok et af de bedste bud.

Selve stangholderne skrues enten direkte i hungevindene på jordspyddene eller på buzzerbarerne med et standardhangevind. Fisker man uden elektroniske bidmeldere, er det vigtigt at bruge frontstangholdere af "V-typen", så linen kan løbe frit under stangen og i øvrigt ikke sætter sig fast, når stangen løftes i modhugget. Som bagstangholdere foretrækker jeg stangholdere af "U-typen" til fiskeri med flåd eller "confidence rigs". Til fiskeri med "bolt-rigs", hvor man kan regne med ret "voldsomme" hug, foretrækker jeg bagstangholdere af den type, hvor stangens bunddel klemmes fast, f.eks. "Rod-Lok" fra Fox. Denne type er perfekt, hvis man vil undgå at få flået sine stænger i søen!

Der vil aldrig være nogen universal "bedste placering" af stængerne. Afhængig af forholdene er der mange ting, f.eks. optimal præsentation, indikation, modhug, line-kontrol og anti-snag taktikker, der spiller ind. For at give et hurtigt overblik er nøgleordene følgende: 1) Ved stærk strøm eller drift, langdistance, snags, klippekraent eller grøde imellem stænger og foderplads er det bedst med stangspidsen højt og det meste af linen fri af vandet. 2) Ved hård vind og ingen strøm, linesky fisk og ingen snags er det bedst med stangspidsen/linen så lavt som muligt. 3) Ved fiskeri med confidence rigs, der bygger på frigang i bagindikatoren, er en lille vinkel mellem line og stang at foretrække for at undgå for meget friktion. 4) Ved fiskeri med boltrigs på stor afstand, eller når fiskene kun giver "twitch-hug", er en stor vinkel imellem line og stangtop optimal, da det bliver lettere at se små nøk i stangtoppen.

Har man mulighed for at placere stangholderne, så man kan nå dem fra, hvor man sidder eller ligger, er det naturligvis det bedste. I dette tilfælde er det lettest at gøre et hurtigt og kraftfuldt modhug, når stængerne er placeret så lavt, at man ikke behøver at rejse sig for at løfte stangen ordentlig fri af stangholderen. Er det ikke muligt at placere stængerne lige ved siden af stol eller liggestol, skal man alligevel rejse sig op, og det vil være bedre at have stængerne en

anelse højere. Sørg altid for, at grene, græs og lignende, der kan få fat i linen under modhugget, er fjernet. Dette er dog ikke ensbetydende med, at man skal spolere pladsen totalt, og få den til at ligne en nyfriseret golfbane....

Præsentation

Den perfekte præsentation afhænger ikke blot af korrekt agnvalg, montering og krogtafsmateriale, men også af faktorer som overordnet takelkonstruktion, kaste- og „nedsynknings-teknik“ samt lineføringen i vandet.

Måden, man vælger at præsentere agnen på, bør såvidt muligt bygge på en viden om karpernes forageringsadfærd, hvor man fisker samt detaljer, som f.eks. bundens hårdhed og struktur. Har man f.eks. observeret „bubblers“, der foragerer i selve mudderet, vil det i mange situationer kunne betale sig at fiske agnen et lille stykke nede i mudderet. I dette tilfælde vil fisken blive tiltrukket af agnen på baggrund af berøring, „duft“ og smag. At man ser bobler, er dog ikke nødvendigvis ensbetydende med, at fisken rent faktisk foragerer i selve mudderet. Selv om fisken æder fra overfladen af bunden, vil der tit komme bobler op alligevel omend i et mere begrænset omfang. I disse tilfælde vil det tit kunne betale sig at fiske agnen, så den ligger frit synlig på bunden. Er bunden ikke alt for blød, vil en normalt synkende agn klare jobbet perfekt. Over ultra blød bund vil en synkende agn let blive trukket ned uanset hvad, og den bedste metode kan derfor være at fiske en langsomt synkende eller decideret „kritisk afbalanceret“ agn. Pop-up agn, der fiskes flydende et lille stykke over bunden, kan være utrolig effektivt både over hård og blød bund, næsten ligegyldigt hvordan fisken foragerer.

Uanset om man fisker agnen i eller på bunden, er et dybdegående kendskab til bundens helt præcise struktur i mange vande intet mindre end altafgørende for at sikre en ordentlig præsentation. Er der f.eks. 80 centimeter mudder, hvor man kaster ud, skal der ikke meget til at forestille sig, hvor langt en 2 oz bolt-rig kastet over 90 meter vil synke. Langt de fleste checker aldrig dyndlagets dybde særlig præcist og er som regel fint tilfredse med kategorierne „mudret“ eller „ikke mudret“ bund. Selv hvis man sejler ud på

foderpladsen og mærker i bunden med en stok og regulært måler mudderdybden præcis, hvor taklet skal ligge, skal man stadig huske at kompensere for blyets vægt og form samt farten i nedslaget. Dyndmåling med en stok vil i øvrigt i mange tilfælde give et falsk billede af mudderets opbygning. Ofte vil man komme ud for at jage stokken ned, og det føles som om, at bunden er relativt hård. Hvad man ikke mærker er eventuelt „flyvesilt“ eller mudder på flydende form, der, når taklet kastes ud, vil dække agnen fuldstændig. Lader man stokken synke langsomt for at mærke detaljer i mudderets overfladestruktur, vil man også nemt kunne blive snydt. Mange søger med tørvelag på bunden har en relativt hård „måtte“ på et par centimeters tykkelse som umiddelbar vil føles som „hård bund“. Jager man derimod stokken ned med fuld kraft svarende til kraften af et stort lod i nedslaget, synker man måske 1 meter ned! Her vil et normalt tungt bolt-takel kunne ligge perfekt på bunden, hvis det sejles ud. Kastes taklet derimod ud, vil bly og agn bore sig ned under „måtten“. Vælger man at takle dyndproblemet med en mudderrig eller lignende, hvor krogtafsen monteres på hovedlinen, skal der ydermere kompenseres for linens vinkel ned til taklet. Jo lavere man har stangtoppene, desto mere vil hovedlinen, og dermed krogtafsen, blive trukket ned i mudderet. Den letteste måde at checke, hvor langt oppe på hovedlinen krogtafsen skal fikseres eller stoppes, er at montere et stykke hvidt uldtråd fra blyet parallelt op langs hovedlinen. Enden af uldtråden fastgøres med en stopknode af power-gum. Taklet kastes ud og efterlades opstrammet som i en fiskesituation 10-15 minutter i mudderet. Er der tale om meget fin-kornet mudder, vil uldtråden „tage farve“, og man kan nu helt præcist justere placeringen af krogtafsen. Næsten uanset hvilket takel man bruger, er nedsynkningen af taklet utrolig vigtig for, at taklet fisker som beregnet. Ved fiskeri over blød bund ser man tit folk „hive taklet fri af mudderet“, inden stangen lægges på plads i stangholderne. Dette er efter min mening fuldstændig misforstået. At taklet skal hives fri, for at man vil være sikker på, at det fisker perfekt, er ofte udtryk for, at man har valgt det forkerte takel til situationen. Ved at hive taklet „fri“ eller hen over bunden, risikerer man, at krogagnen maskeres eller filtreres ind i grenstumper eller